

Sygn. akt: II AKa 576/21

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski
Sędziowie	SA Iwona Hyla SA Małgorzata Niementowska (spr.)
Protokolant	Paweł Zberecki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Adama Terlikowskiego

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 r. sprawy

**K. Z., c. S. i Z., ur. (...)** w Ś.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji prokuratora i pełnomocnika wnioskodawczyni

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 29 września 2021 roku, sygn. akt XXI Ko 3/20

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawczyni kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych z tytułu ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 576/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

**1. CZĘŚĆ WSTĘPNA****1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 września 2021 roku , sygn. akt. XXI Ko 3/20

**1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**1.3. Granice zaskarżenia****1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# na niekorzyść

# w całości

# w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. <b>Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### 1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

**1.5. Ustalenie faktów**

<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
<b>1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

**1.6. Ocena dowodów**

<b>1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. <b>Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:</p> <p>- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez pominięcie w ocenie dowodów zeznań wnioskodawczyni i świadków a to A. J. i D. K. pomimo nadania im waloru wiarygodności w zakresie, w jakim wskazywali oni, że na skutek tymczasowego aresztowania utraciła ona możliwości podjęcia pracy, a to z uwagi na zwolnieni dyscyplinarne, w okresie zatrudnienia uzyskiwała dochód na poziomie 3000 zł brutto, po powrocie z zakładu karnego nie była w stanie podjąć pracy na zbliżonych warunkach jak w kopalni (...) co było następstwem jej tymczasowego aresztowania podobnie jak problemy rodzinne , a dodatkowo wobec dokonania oceny powyższych dowodów w sposób dowolny przez nienadanie im właściwego znaczenia co</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

do rozmiaru krzywdy poniesionej przez wnioskodawczynię na skutek niesłusznego zastosowania wobec niej najbardziej dotkliwego środka

zapobiegawczego,

- art. 193 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. wobec zaniechania dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu wynagrodzeń i płac - a to w sytuacji, gdy opinia sporządzona w sprawie była niepełna i wymagała uzupełnienia w szczególności w zakresie wyliczenia należnego wnioskodawczyni odszkodowania w ramach którego winno znaleźć się wyliczenie dotyczące wysokości emerytury utraconej na skutek niesłuszenie zastosowanego środka zapobiegawczego, a także przyczyn pominięcia przez biegłego pełnej wartości wynagrodzenia wnioskodawczyni, tj. kwoty brutto z uwzględnieniem odprowadzanych odpowiednio składek a także wyliczenia szkody doznanej przez wnioskodawczynię, a polegającej na braku zatrudnienia przez kolejne lata na skutek niesłuszenie zastosowanego środka zapobiegawczego, co w konsekwencji doprowadziło do zwolnienia dyscyplinarnego a dodatkowo wobec braku prawidłowego uwzględnienia w opinii grupy zaszeregowania wnioskodawczyni, przy braku dalszego możliwego zatrudnienia wnioskodawczyni w straży kopalni;

2. błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść wyroku, polegającego na:

- przyjęciu przez sąd I instancji z jednej strony za bezsporne, iż roszczenie wnioskodawczyni zasługuje na uwzględnienie, a podniesione przez

	<p>nią wnioski i twierdzenia w zakresie stanu faktycznego znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, przy jednoczesnym przyjęciu, że kwota zadośćuczynienia adekwatna do rozmiaru krzywd, jakich bezsprzecznie doznała wnioskodawczyni wskutek tymczasowego aresztowania w realiach niniejszej sprawy nie może być wyższa, niż zasądzona,</p> <p>-ustaleniu, iż wysokość należnego wnioskodawczyni odszkodowania stanowi kwota 26 987,42 zł, co było konsekwencją pominięcia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu wynagrodzeń i płac i błędnego przyjęcia, iż szkodę stanowi wartość wynagrodzenia netto bez uwzględnienia składek na ubezpieczenie zdrowotne, ubezpieczenie chorobowe, ubezpieczenie rentowe, ubezpieczenie emerytalne , a także zaniechanie wyliczenia utraconego wynagrodzenia już po opuszczeniu zakładu karnego przez wnioskodawczynię, kolejno zaniechanie wyliczenia wysokości utraconej emerytury pomimo, iż powyższe stanowi szkodę, która pozostaje w ścisłym związku przyczynowo- skutkowym z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>-apelacja pełnomocnika wnioskodawczyni wobec nietrafności podniesionych w niej zarzutów nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem sąd I instancji postępowanie w niniejszej sprawie przeprowadził prawidłowo</p>		

nie naruszając przy tym przepisów prawa. Poczynione ustalenia faktyczne jakie stały się podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia w pełni znajdują potwierdzenie w zgromadzonych i starannie ocenionych dowodach. Zaznaczyć też trzeba, że sąd meriti z dużą wnikliwością analizował i weryfikował okoliczności przedstawione przez wnioskodawczynię, dotyczące jej sytuacji majątkowej, zdrowotnej i osobistej w czasie stosowania tymczasowego aresztowania, po tym okresie jak i w okresie bezpośrednio poprzedzającym;

- przed odniesieniem się do zarzutów apelacji, zwrócić należy uwagę, że w realiach niniejszej sprawy, ocena trafności skarżonego wyroku musi być prowadzona dwóch płaszczyznach. W przypadku zadośćuczynienia, kwestią podlegającą ocenie Sądu odwoławczego jest wysokość zasądzonej kwoty. W przypadku zaś odszkodowania, kwestią wymagającą rozstrzygnięcia jest przede wszystkim zasadność zrekompensowania dochodzonej przez wnioskodawczynię szkody jak i jej wysokość;

- w pierwszym rzędzie rozważania sądu odwoławczego skoncentrują się na kwestii ustalonej przez sąd I instancji wysokości zadośćuczynienia zasądzonego na rzecz wnioskodawczyni oraz na argumentach skarżącego podważających słuszność takiego rozstrzygnięcia. Stanowisko sądu a quo i przytoczona na jego poparcie argumentacja znalazła aprobatę sądu odwoławczego. I tak:

a. nie ulega wątpliwości, że stosownie do treści art. 445 §



1 k.c. (stosowanego posiłkowo w sprawach o ustalenie wysokości zadośćuczynienia) zadośćuczynienie winno być odpowiednie i odnosić się do krzywdy wyrządzonej represjonowanemu. Ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest "odpowiednia", należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, co oczywiście nie może oznaczać dowolności. Zadośćuczynienie winno być odpowiednie, czyli takie, które spełni z jednej strony przynależną mu funkcję kompensacyjną ale z drugiej nie będzie sposobem uzyskania nadmiernych korzyści finansowych. Bezspornym i niewymagającym dowodzenia jest, że jednym z elementów wyznaczających wysokość zadośćuczynienia jest długość czasu, w którym wnioskodawczyni niesłusznie była pozbawiona wolności, którego ustalenie nie nastęrczało sądowi większego problemu;

b. zasadniczym jednak zadaniem sądu orzekającego w przedmiocie zadośćuczynienia jest, określenie krzywd o charakterze niemajątkowym, których doznała wnioskodawczyni i powetowanie tychże w drodze satysfakcji materialnej. Sprostanie temu zadaniu wymaga przeanalizowania dotychczasowej drogi życiowej wnioskodawczyni i to zarówno osobistej jak i zawodowej, indywidualnych cech jej charakteru w powiązaniu z ustaleniem subiektywnego poczucia pokrzywdzenia niesłusznym pozbawieniem wolności. Ważką rolę w tym procesie odgrywa również ocena okoliczności in concreto związanych z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem. Analiza pisemnych motywów

skarżonego orzeczenia dowodzi, iż sąd I instancji wskazane wyżej okoliczności prawidłowo ustalił i odniósł do osoby wnioskodawczynie. Nie pominął ani też nie przecenił żadnej okoliczności, która miała wpływ na oznaczenie stopnia jego cierpień fizycznych i psychicznych oraz ich intensywności i czasu ich trwania czyniąc niezasadnym zarzut skarżącego dotyczący częściowego pominięcia dowodów z zeznań wnioskodawczynie i świadków;

c. trafnie podkreślił sąd I instancji, że wnioskodawczynie do czasu tymczasowego aresztowania prowadził ustabilizowany tryb życia, nie tylko nie była karana ale nigdy nie wszła w konflikt z prawem, była człowiekiem spokojnym mającym dobre relacje z ludźmi w środowisku lokalnym. Utrzymywała dobre relacje z córką, którą wspierała w walce z chorobą nowotworową i wnukami. Na skutek tymczasowego aresztowania została z rodziną rozłączona, a po zakończeniu tymczasowego aresztowania relacje z wnukami uległy rozluźnieniu.

d. oceniając poziom krzywdy doznanej przez wnioskodawczynię sąd uwzględnił również negatywne odczucia psychiczne łączące się z pozbawieniem wolności w tym poczucie izolacji. Zgodzić się także należy z sądem I instancji, że sytuacja wnioskodawczynie w czasie izolacji nie była szczególna i odmienna od położenia przeciętnego osadzonego, podejrzanego o popełnienie przestępstwa. Akta osobowe w części A dotyczące wnioskodawczynie nie wskazują, aby w czasie pobytu w areszcie śledczym doświadczała uciążliwości związanych z trudnymi warunkami socjalnymi i bytowymi w tym

znęcania się nad nią czy towarzyszącego jej ostracyzmu;

e. przy ocenie poczucia pokrzywdzenia wnioskodawczynie oprócz wskazanych wyżej faktów na względzie miał również sąd to, że fakt pozbawienia wolności wnioskodawcy spowodował nieprzychylnie reakcje środowiska, z którego się wywodziła i w którym funkcjonowała. W małym środowisku informacja o tymczasowym aresztowaniu osoby wywodzącej się z niego stała się powszechna i wywołała negatywne reakcje przekładające się na zerwaniu kontaktów;

f. w polu widzenia miał sąd również to, że na tymczasowym aresztowaniu ucierpiała również psychika wnioskodawczynie, która z osoby optymistycznej, wesołej i pogodnej stała się osobą wycofaną, zamkniętą w sobie, wystraszoną, co w konsekwencji mierzenia się z przykrymi przeżyciami oraz wstydem doprowadziło ją do próby samobójczej;

g. słusznie również przy ustalaniu kwoty zadośćuczynienia nie wziął sąd pod uwagę podnoszonych przez wnioskodawczynię w pisemnym wniosku okoliczności w postaci stania się ofiarą nagonki medialnej, pogorszenia się jej stanu zdrowia na skutek tymczasowego aresztowania czy odwrócenia się od niej męża i dzieci, jako krzywd nie wykazanych przez wnioskodawczynię;

-uwzględniając pogląd, że wysokość zadośćuczynienia posiada indywidualny charakter i należy ją każdorazowo określić w kontekście konkretnej sprawy oraz że wysokość odpowiednia, to wartość utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym

warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2008r., III KK 349/07, Biuletyn PK 2008, 4, poz. 7, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008r., II CSK 78/08, LEX nr 420389, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1985r., II CR 94/85. zgodzić się należy z sądem meriti, że ustalona przezeń kwota zadośćuczynienia w kontekście okoliczności niniejszej sprawy jest tą odpowiednią. Przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia powszechnie przyjęte jest odniesienie jego rozmiaru do wysokości średniego wynagrodzenia z chwili orzekania, w powiązaniu z okresem pozbawienia wolności osoby uprawnionej – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2005r., V KK 413/04, LEX nr 149653. I taką właśnie kwotę jako kryterium pomocnicze przy określaniu poziomu życia w społeczeństwie słusznie przyjął Sąd Okręgowy jako bazę do rozważań o należnej wnioskodawczyni kwocie zadośćuczynienia. Prawidło również miał sąd w polu widzenia jako kryterium posiłkowe kwoty zasądzone tytułem zadośćuczynienia na rzecz współoskarżonych w sprawie, przy pełnej świadomości, że każdą sprawę o zadośćuczynienie należy rozpatrywać indywidualnie. Przyznana wnioskodawczyni tytułem zadośćuczynienia suma pieniężna w odpowiednim stopniu rekompensuje wyrządzoną jej krzywdę, a tym samym nie ma bynajmniej charakteru skromnego, ani tym bardziej symbolicznego;

- przechodząc do kwestii odszkodowania, zaznaczyć trzeba, że nie dzielając zarzutu skarżącego, Sąd Apelacyjny nie kwestionuje potrzeby korzystania z

wypracowanych na gruncie przepisu art. 552 k.p.k. zasad przyznawania odszkodowania. Nie ma jednak racji skarżący, gdy wywodzi, że kwota zasądzonego odszkodowania nie odpowiada faktycznej wysokości szkody majątkowej, jakiej doznała wnioskodawczyni. Trafne są ustalenia sądu meriti poparte dodatkowo opinią biegłego z zakresu rachunkowości i finansów odnośnie tego, że wnioskodawczyni w okresie od 20 marca 2001 r. do 31 maja 2001 r. z tytułu pozostawania bez pracy poniosła szkodę w wysokości 26.987,42 zł. W skład tej kwoty weszły : utracone wynagrodzenia za okres od 20 marca 2001 do 31 maja 2001 roku, utracona odprawa ekonomiczna jaką otrzymałaby wnioskodawczyni w przypadku rozwiązania z nią umowy o pracę za wypowiedzeniem z powodu sytuacji ekonomicznej zakładu pracy, utracona nagroda z tytułu Dnia Górnika, utracona nagroda z tytułu 14 pensji oraz utracone bony żywnościowe. Sąd I instancji ocenił opinię biegłego P. L. jako jasną, wyczerpującą i nie zawierającą sprzeczności, a sąd odwoławczy taką jej ocenę w pełni akceptuje. Opinia ta uwzględnia wszystkie niezbędne i istotne okoliczności w sprawie związane z sytuacją pracowniczą wnioskodawczyni oraz zawiera logiczne uzasadnienia wniosków, co do poszczególnych badanych kwestii. Zatem zarzut skarżącego sformułowany w punkcie I.2 apelacji nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd meriti dokonując oceny w/w opinii, jaką przedstawił w uzasadnieniu wyroku nie znalazł podstaw do żądania opinii uzupełniającej, a sąd odwoławczy takie stanowisko sądu w tej kwestii podziela;

- rację ma również sąd I instancji przyjmując, że w skład szkody nie mogą wchodzić utracone dochody wnioskodawczyni ze stosunku zatrudnienia przez cały okres pozostawania jej bez pracy bowiem poza sporem jest, że miała ona pozostać w stosunku zatrudnienia jedynie do dnia 31 maja 2001 roku;

- nie ma również racji skarżący, że w zakresie wyliczenia należnego wnioskodawczyni odszkodowania winno znaleźć się wyliczenie dotyczące wysokości emerytury utraconej przez wnioskodawczynię na skutek tymczasowego aresztowania. Sąd odwoławczy argumenty sądu meriti na powyższą kwestię, a przedstawione na karcie 20 uzasadnienia w pełni akceptuje i nie widząc potrzeby powielania ich w tym miejscu.

- za równie uzasadnione należy również uznać stanowisko sądu, co do utraty możliwości dodatkowego zatrudnienia wnioskodawczyni po przejściu na emeryturę w straży kopalnianej z karty 20-21 uzasadnienia;

- nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut skarżącego dotyczący uwzględnieniu w należnym wnioskodawczyni odszkodowaniu kwot brutto wartości jej wynagrodzenia. Zdaniem sądu odwoławczego słusznie kwoty miesięcznego wynagrodzenia i innych dochodów wnioskodawczyni pomniejszone zostały przez biegłego o składki emerytalne i zdrowotne, jako że wnioskodawczyni – gdyby w tym czasie nie była tymczasowo aresztowana - otrzymywałaby przecież wynagrodzenie w kwocie netto, a nie brutto. Na co słusznie zwraca uwagę sąd I instancji;

- nietrafny jest także zarzut zawarty w apelacji polegający na kwestionowaniu prawidłowości zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni odsetek od świadczenia od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty, a nie jak żądała tego w swym wniosku – od dnia uchylenia tymczasowego aresztowania. W żadnym razie nie można podzielić takiej koncepcji rozumienia terminu, w którym po stronie Skarbu Państwa powstało zobowiązanie wobec osoby występującej z roszczeniami przewidzianymi w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego. Istnieje już w tej mierze szerokie i ugruntowane orzecznictwo (zob. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1991 r., V KRN 475/90, OSNKW 1991, z. 10-12, poz. 52) , a także poglądy doktryny, których nie podważała zaprezentowana w apelacji argumentacja. Sąd odwoławczy w tym składzie utożsamia się ze stanowiskiem SA w Katowicach wyrażonym w wyroku II AKa 446/20 dotyczącym tej kwestii, który wskazuje, że analizę sygnalizowanego problemu zacząć wypada od treści przepisu art. 359 § 1 k.c., z którego wynika, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy wynika to z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Przy czym odsetki są wynagrodzeniem za korzystanie z cudzych pieniędzy lub rzeczy zamiennych bądź rekompensatą za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, a ich wysokość ustalana jest jako ułamek (procent) należności głównej za określony czas (np. za rok) korzystania z tych dóbr (lub czas opóźnienia). Odsetki mają zatem charakter uboczny

wobec należności głównej i mogą pełnić różne funkcje: wynagrodzenia za udostępnienie kapitału, waloryzacyjną, odszkodowawczą, gwarancyjną, dyscyplinującą. Akcesoryjność odsetek świadczy zatem o tym, że musi istnieć jakieś świadczenie główne (pieniężne) dla ich powstania. Sygnalizowany w środku odwoławczym moment powstania takiego świadczenia głównego po stronie Skarbu Państwa przybierającego postać wyroku uniewinniającego osobę, wobec której stosowane było tymczasowe aresztowanie, nie może stanowić o tym, że z tym momentem zaistniało już to wymagane dla możliwości powstania odsetek „świadczenie główne”. Z chwilą wydania prawomocnego wyroku uniewinniającego oskarżony, wobec którego taki wyrok zapadł, nabiera dopiero uprawnień do dochodzenia żądania o – po pierwsze – stwierdzenie niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania lub zatrzymania, i po drugie – zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej z tytułu odszkodowania lub zadośćuczynienia za ten okres. Odszkodowanie lub zadośćuczynienie przewidziane w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego nie przybiera przecież postaci określonej sumy pieniężnej automatycznie z chwilą wydania wyroku uniewinniającego, a ustalenie zasadności roszczeń i określenie konkretnej kwoty z tego tytułu, poprzedzać musi wystąpienie przez wnioskodawcę w odpowiednim terminie z takim roszczeniem. Dopiero z chwilą prawomocnego stwierdzenia przez sąd karny niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania lub zatrzymania i zasądzenia odpowiednich kwot



z tytułu zadośćuczynienia lub odszkodowania, rodzi się po stronie Skarbu Państwa zobowiązanie do zapłaty zasądzonych sum pieniężnych i dopiero od tego momentu staje się on wobec zobowiązanego dłużnikiem. Z tym także momentem, kiedy zostało już ustalone i przesądzone konkretne świadczenie pieniężne, znajduje swoje zastosowanie przepis art. 481 § 1k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody (...), a zatem od chwili wydania prawomocnego rozstrzygnięcia opartego na podstawie przepisów zawartych w rozdziale 58 Kodeksu postępowania karnego, należą się wnioskodawcy odsetki od zasądzonego od Skarbu Państwa roszczenia za każdy dzień, gdy zobowiązany opóźni się z wypłatą świadczenia.

Inne rozumienie wyżej sygnalizowanych kwestii jest nieuprawnione i sprzeczne z podstawowymi zasadami wyrażonymi w Kodeksie cywilnym. Z tych zatem powodów nie uwzględniono zarzutu zawartego w apelacji pełnomocnika wnioskodawczynie, a dotyczącego braku zasądzenia odsetek od chwili wystąpienia z wnioskiem o zadośćuczynienie i odszkodowanie z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania. ( Wyrok SA w Katowicach sygn. akt.II AKa 446/20).

-reasumując stwierdzić należy, że analiza uzasadnienia Sądu Okręgowego wskazuje, że decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazy zasady swobodnej oceny

dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art. 7 i art. 410 k.p.k. i 167 k.p.k. oraz art.193 k.p.k.w zw z art.201k.p.k. nie może zostać uwzględniony podobnie jak zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.	
Wniosek	
-zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od SP na rzecz wnioskodawcy tytułem zadośćuczynienia kwotę 500 000 zł oraz 72 000 zł tytułem odszkodowania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek niezasadny z przyczyn wymienionych w punkcie 3.1	

<b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>	
<b>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Utrzymano zaskarżony wyrok w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok utrzymany z powodów wyłuszczonych w punkcie 3.1	
<b>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<b>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</b>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>		
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<b>6. Koszty Procesu</b>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.
<b>7. PODPIS</b>	
SSA Iwona Hyla SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska	

1.11. <b>Granice zaskarżenia</b>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik wnioskodawczyni	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt 1i 2	

<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	Uchylenie	# zmiana